

Αγαπητές Κύριες,
Αγαπητοί Κύριοι,

Καλησπέρα σας και σας ευχαριστώ πολύ για την παρουσία σας.

ΕΠΑΦΕΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΕ ΤΗΝ ΔΥΣΗ

Η σύναψη ενός γάμου σημαίνει, σχέσεις, σημαίνει επαφές.

Οι πρώτες αποδεδειγμένες επαφές ανάγονται στην εποχή της Μυκηναϊκής περιόδου(εποχή του χαλκού), περίπου το 1600 π.Χ.. και ήταν εμπορικής φύσεως

Στις αρχαιολογικές ανασκαφές που έγιναν στο χώρο του **Bernstorf** κοντά στο Μόναχο, βρέθηκαν αρχαία αντικείμενα, όπως π.χ. ένα από τα αρχαιότερα χρυσά Στέμματα της αρχαιότητας, μία σφραγίδα με μυκηναϊκή γραφή καθώς επίσης και άλλα σημαντικά αντικείμενα, τα οποία προέρχονταν από τις Μυκήνες.

Με το εμπόριο γινότανε μεν ανταλλαγή προϊόντων, ταυτόχρονα όμως με τις επαφές αυτές γινότανε και ανταλλαγή ιδεών, εμπειριών, γνώσεων και πολιτισμού.

Το 330 π.Χ., ο έλληνας **Πυθέας**, γεωγράφος, αστρονόμος και έμπορος από την Μασσαλία της Γαλλίας, ξεκίνησε με ένα πλοίο και έφθασε στις ακτές της Βαλτικής θάλασσας με σκοπό την αγορά ηλεκτρου. Το ήλεκτρο την εποχή εκείνη ήταν το σημαντικότερο μέσο ανταλλαγών.

Εκεί συνάντησε και ανθρώπους τους οποίους ξεχώρισε από τους **Κέλτες(Γαλάτες)** και τους ονόμασε **Τεύτονες**.

Αυτή είναι η πρώτη γραπτή πηγή που υπάρχει για την ιστορία των Γερμανών.

Από την λέξη αυτή κατάγεται η λέξη **Teutsch** και από την λέξη **Teutsch** προέρχεται η λέξη **Deutsch** και **Deutschland**, η σημερινή ονομασία των Γερμανών και της Γερμανίας

Ένας άλλος έλληνας, ο **Ποσειδώνιος** μας περιγράφει περί το 100 π.Χ. την χώρα των Γερμανών μεταξύ των ποταμών **Weser und Weichsel** σαν χώρα πλούσια σε δάση, ομίχλη και έλη. (Deutsche Geschichte . von Einhardt, Weimar 1909,

Seite 1, Deutsche Geschichte von Richard Suchenwirth , Seite 16)

Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΚΑΘΟΡΙΣΤΙΚΟΣ ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΗΣ ΤΩΝ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ ΣΤΗ ΔΥΤΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ

Ας δούμε όμως τώρα , πώς φθάσαμε από την Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία στην Αυτοκρατορία των Φράγκων.

Όπως γνωρίζετε, η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία διαιρέθηκε το 395 σε δύο μέλη, στην Δυτική και στην Ανατολική.

Το **375 μ.Χ.** εισέβαλαν οι **Ούννοι** από την Μογγολία στην Ευρώπη και προκάλεσαν την **Μετανάστευση των λαών**. Πρόκειται για γερμανικά φύλα, από περιοχές του σκανδιναβικού χώρου και της ανατολικής Ευρώπης, τα οποία κινήθηκαν προς την κεντρική, νότια, νοτιοδυτική Ευρώπη και βόρεια Αφρική (**Βησιγότθοι, Οστρογότθοι, Βάνδαλοι, Φράγκοι, Αλεμάννοι ή Αλλαμάνοι, Σουήβοι, Θυρίγγιοι, Βουργουνδοί, Σάξονες, Αλανοί κ.λ.π.**).

Η Δυτική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία δέχθηκε πολλές εχθρικές επιθέσεις και λεηλασίες από τους Γότθους, οι οποίες οδήγησαν στην εξασθένησή της και τελικά στην **κατάλυσή της το 476 μ.Χ.**

Η Δύση, εισέρχεται στην εποχή του μεσαίωνα, η οποία διαρκεί περίπου από το 500 μ.Χ. μέχρι το 1500 μ.Χ. και διαιρείται σε **τρεις χρονικές περιόδους**:

Πρώιμη εποχή του Μεσαίωνα : 500 μέχρι το 1054 μ.Χ.
Ωριμη εποχή του Μεσαίωνα : 1054 μέχρι το 1250 μ.Χ.
Ύστερη εποχή του Μεσαίωνα : 1250 μέχρι το 1500 μ.Χ.

ΜΕΡΟΒΙΓΚΟΙ - ΚΑΡΟΛΙΓΚΟΙ - ΟΘΩΝΕΣ

Μετά την **κατάλυση της Δυτικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας από τους Βησιγότθους το 475 μ.Χ.** συγκροτήθηκε από την δυναστεία των **Μεροβίγκων (Merowech)**.

Την δυναστεία αυτή διαδέχθηκε από το **751 μ.Χ.** η Δυναστεία των **Καρολίγκων**, της οποίας το όνομα προέρχεται από τον **Karl Martell (Sieg Karl Martells über Araber und Berber in der Schlacht bei Poitiers 732)**, παπού του **Καρλομάγνου**.

Ο **Καρλομάγνος (747-814 μ.Χ.)** ήταν ο πρώτος ηγεμόνας της Ευρώπης, ο οποίος εστέφθη και εχρίσθη βασιλιάς το **768 μ.Χ.** και στις 25.12.800 μ.Χ. Αυτοκράτορας των Φράγκων στην Ρώμη.

Μετά τον **θάνατο του Καρλομάγνου το 814 μ.Χ.** την ηγεσία της Αυτοκρατορίας ανέλαβε ο γιός του **Ludwig der Fromme** (Λουδοβίκος ο ευσεβής).

Το **843 μ.Χ.**, με την συμφωνία του **Verdun** οι τρεις γιοί του την διαίρεσαν σε:

1. **Ανατολική Αυτοκρατορία των Φράγκων** από την οποία προέκυψε αργότερα η **Αγία Ρωμαϊκο-Γερμανική Αυτοκρατορία**, με αυτοκράτορα τον **Ludwig der Deutsche** (Λουδοβίκος ο γερμανός)
2. **Δυτική Αυτοκρατορία των Φράγκων**, με αυτοκράτορα τον **Karl der kahle**, (Κάρολος ο φαλακρός)
3. **Το Μεσαίο Βασίλειο**, με Βασιλιά τον **Lothar**, αργότερα διαιρέθηκε σε τρία βασίλεια:
 - a. **Βασίλειο του Lothringen (Lothar II)**
 - b. **Βασίλειο της Ιταλίας (Ludwig II)**
 - c. **Βασίλειο της Βουργουνδίας (Karl von Provence)**

Την **Δυναστεία των Φράγκων** την διαδέχθηκε το **936 μ.Χ.** η **Δυναστεία των Οθώνων**. Οι Όθωνες ήταν Σάξονες στην καταγωγή.

Ο **Όθων Α΄ ή Μέγας** (912-973 μ.Χ.) **Βασιλιάς της Ανατολικής Αυτοκρατορίας των Φράγκων** από το **936 μ.Χ.**, **εστέφθη και εχρίσθη Αυτοκράτορας της Ρωμαϊκο-Γερμανικής Αυτοκρατορίας** το **962 μ.Χ.** στην **Ρώμη** από τον **Πάπα Ιωάννη τον XII**.

Από το 962 και μετά ονομάζεται **Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία** και από τον 16ο αιώνα και μετά έφερε επίσημα τον τίτλο **Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία Γερμανικού Έθνους** και υπήρξε μέχρι την κατάλυσή της από τον **Ναπολέοντα** το **1803 μ.Χ.**

Το **Β' Ράϊχ** = *Deutsches Kaiserreich*, υπήρξε από το 1871 μέχρι το 1918 και το **Γ' Ράϊχ** από το 1933 μέχρι το 1945.

Όπως ο Καρλομάγνος έτσι και αυτός εξασκούσε μία επεκτατική πολιτική της οποίας σκοπός ήταν η **επανόρθωση της αρχαίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας**, η αποκαλούμενη „**Renovatio imperii romanorum**“.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον έστρεφαν προς το **Βυζάντιο**. Προς την κατεύθυνση αυτή εξασκούσαν μία πολιτική σε διάφορα επίπεδα.

Μία πολιτική μέθοδος, την οποία οι Φράγκοι επιθυμούσαν να αντιμετωπίζεται από βυζαντινή πλευρά, ως ένδειξη καλής θελήσεως για την προσέγγιση των Δυτικών με του Βυζαντινούς, ήταν η σύναψη γάμων, σίγουρα όμως πάντα υπό το βλέμα πολιτικών και στρατιωτικών συμφερόντων.

ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΑΦΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΦΡΑΓΚΩΝ ΑΠΟ ΤΟ 755 ΕΩΣ ΤΟ 1453 μ.Χ.

Το 751, ο **Πιπίνος ο Γ΄**, πατέρας του Καρλομάγνου, με συναίνεση του Έλληνα Πάπα Ζαχαρία, καθάίρεσε τον Βασιλιά των Μεροβίγκων και εστέφθη ο ίδιος Βασιλιάς. Το 755 μ.Χ. ανέπτυξε φιλικές σχέσεις με τον Πάπα **Στέφανο III**.

Για τις σχέσεις αυτές ανησύχησε ο Βυζαντινός Αυτοκράτορας **Κωνσταντίνος Ε΄**, (714-775μ.Χ., βασίλευσε από το 741 μέχρι το 775 μ.Χ.) και γι' αυτόν τον λόγο ενεργοποίησε τον δρόμο των διπλωματικών επαφών.

Οι επαφές γίνονταν μέσω αντιπροσωπειών, οι οποίες φέρνανε μαζί τους και δώρα. Ένα από τα πιο σημαντικά, ήταν **το όργανο, η ύδραυλις** που έστειλε ο **Κωνσταντίνος Ε΄** με την βυζαντινή αντιπροσωπεία το 757 μ.Χ. στον πατέρα του **Καρλομάγνου**, τον **Πιπίνο Γ΄**.

Μερικά χρόνια αργότερα ο **Κωνσταντίνος Ε΄** πρότεινε σύναψη γάμου μεταξύ του γιού του, του **Λέοντα Δ΄** και την κόρη του Πιπίνου, **Gisela**. Η πρόταση αυτή απορρίφθηκε από τον Φράγκο Βασιλιά.

Οι Φράγκοι ενθουσιάστηκαν τόσο πολύ από το όργανο αυτό, ώστε το 812 **μ.Χ.**, όταν ο Αυτοκράτορας **Μιχαήλ Α΄** αναγνώρισε τον **Καρλομάγνο** ως Αυτοκράτορα των Φράγκων, όχι όμως σαν Αυτοκράτορα Ρωμαίων, του έστειλε ως δώρο μία **ύδραυλι**.

Ο γιός του Καρλομάγνου, **Ludwig der Fromme** (Λουδοβίκος ο ευσεβής), έδωσε το **826** παραγγελία σε έναν Έλληνα Μοναχό από την Βενετία με το όνομα **Γρηγόριος**, να του κάτασκευάσει μία ύδραυλι.

Λίγο αργότερα απαιτήσαν και οι εκκλησιαστικοί προκαθήμενοι για τις έδρες τους το αυτοκρατορικό όργανο, έτσι που από το ελληνικό όργανο έγινε με το εκγερμανισμένο όνομα **Orgel** ένα εκκλησιαστικό όργανο στην δύση.

Σήμερα το όργανο αυτό αποτελεί, αν και πολύ διαφορετικό από την αρχική του όψη, αναπόσπαστο συστατικό στοιχείο κάθε καθολικής και ευαγγελικής εκκλησίας.

Το 781 η Αυτοκράτειρα **Ειρήνη** πρότεινε στον **Καρλομάγνο** την σύναψη γάμου του ανήλικου γιού της **Κωνσταντίνου ΣΤ΄** με την κόρη του την **Rothrud, Ερυθρώ**.

Η πρόταση αυτή έγινε αποδεκτή από τον Καρλομάγνο.

Ο Πάπας έστειλε το 781 τον Ηγούμενο μιας Ελληνικής Μονής από την Ρώμη στο Aachen στην Αυλή του Καρλομάγνου για να διδάξει στην κόρη του **Rothrud** Ελληνικά μιά και είχε συμφωνηθεί να την παντρέψουν με τον Αυτοκράτορα **Κωνσταντίνο τον ΣΤ΄**, γιό της Αυτοκράτειρας Ειρήνης.

Το 787 στην Οικουμενική Σύνοδο της Νίκαιας λόγω των Εικονομαχιών, οι Βυζαντινοί κάλεσαν μεν τον Πάπα, όχι όμως Φράγκους Μοναχούς ή Επισκόπους. Ο Καρλομάγνος θύμωσε για την πράξη αυτή των Βυζαντινών και αρνήθηκε να δώσει την κόρη του ως νύφη.

Στα χρονικά του βυζαντινού χρονικογράφου **Θεοφάνη** αναφέρεται, ότι ο Καρλομάγνος έκανε πρόταση γάμου στην **Ειρήνη**.

Προτάσεις γάμων μεταξύ βυζαντινών και φράγκων υπήρξαν και άλλες. π.χ. ο Αυτοκράτωρ **Μιχαήλ Α΄** (770-844), ήθελε να παντρέψει τον γιό του **Θεοφύλακτο** με μία κόρη του **Καρλομάγνου**.

Επί Βασιλείας του Αυτοκράτορα **Κωνσταντίνου του Ζ΄ του Πορφυρογέννητου** (905-959) ταξίδεψαν **Βυζαντινές Αντιπροσωπείες** στην Γερμανία. Επί δε **Καρλομάγνου** (4 στην Κωνσταντινούπολη και 8 στην Δύση).

ΤΟ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟ ΤΗΣ ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ ΜΕ ΤΟΝ ΟΘΩΝΑ ΙΙ

Ο 10^{ος} αιώνας ήταν ο χρυσός αιώνας της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, ενώ Δύση βίωνε τότε την Πρώιμη Εποχή του Μεσαίωνα. Ο κόσμος κυριαρχείτο από την πολιτιστική υπεροχή του Βυζαντίου.

Το Βυζάντιο ήταν από διοικητικής, πολιτιστικής και πολιτισμικής πλευράς ασυναγώνιστο.

Η Κωνσταντινούπολη ήταν επί αιώνες η μεγαλύτερη, η πλουσιότερη, η ομορφότερη, η ισχυρότερη και η μεγαλοπρεπέστερη πόλη στον κόσμο. Ήταν η **Βασιλεύουσα** όχι μόνον του Βυζαντίου αλλά και του τότε γνωστού κόσμου.

Η θέση της λόγω της ανωτερότητάς της ήταν φυσικό να προκαλούσε, όχι μόνον θαυμασμό και ζήλο αλλά ζήλεια και έχθρα.

Είναι γνωστό, ότι κατά την διάρκεια της βυζαντινής Αυτοκρατορίας υπήρξαν πολλές προτάσεις και αρκετοί γάμοι για πολιτικούς λόγους.

Ο Όθων Α΄ διατηρούσε με το Βυζάντιο επαφές μέσω αντιπροσωπειών και γνώριζε, ότι η σύναψη γάμου ενός διαδόχου του Αυτοκρατορικού Θρόνου με μία Πορφυρογέννητη Πριγκίπισσα από το Βυζάντιο:

1. Θα του έφερνε εμπράκτως την αναγνώριση ως Αυτοκράτορα της Δύσης από τον Βυζαντινό θρόνο.
2. Ότι οι Φράγκοι θα αποκτούσαν έννομα δικαιώματα κληρονομικής διαδοχής του Βυζαντινού θρόνου,
3. Ότι οι Φράγκοι με την σύναψη ενός γάμου θα επωφελούνταν σε πολύ μεγάλο βαθμό και από πολιτιστικής πλευράς.

Αυτοί ήταν οι λόγοι που τον ώθησαν και έστειλε από το 965 μέχρι το 972 τρεις φορές αντιπροσωπείες στην Κωνσταντινούπολη να ζητήσουν μία Πορφυρογέννητη Πριγκίπισσα νύφη για τον γιό του.

Οι δύο πρώτες αποστολές απέβησαν άκαρπες και προξένησαν την οργή του Νικηφόρου Φωκά.

Όταν το 968 έφθασε η δεύτερη αντιπροσωπεία των Φράγκων με επικεφαλής τον επίσκοπο της **Cremona Liudpold**, ο Όθων Ι. διεξήγαγε πολεμικές επιχειρήσεις στην περιοχή του **Bari** για να καταλάβει την **Απουλία και την Καλαβρία**.

Ο Νικηφόρος Φωκάς δεν την καλοδέχτηκε.

Η απάντηση του ήταν:

Ανήκουστο! πρωτοφανές! να εμπιστευθείς μία Πορφυρογέννητη Πριγκίπισσα και μάλιστα θυγατέρα ενός Πορφυρογέννητου Αυτοκράτορα σε μη Ρωμαίο !

Ο Φωκάς γνώριζε πολύ καλά, ότι ο Όθων Ι. επιδίωκε τον τίτλο **Αυτοκράτωρ των Ρωμαίων** και μαζί μ' αυτόν την απόλυτη κυριαρχία.

Ο ίδιος τον αποκάλεσε „**Rex francorum**“, «**Βασιλέα των Φράγκων**». Αργότερα, ο Τσιμισκής τον τιλοφόρησε ως „**Imperator francorum**“, «**Αυτοκράτορα των Φράγκων**».

Μετά την δολοφονία του Νικηφόρου και την ανάληψη της εξουσίας από τον Ιωάννη Τσιμισκή, ο Όθων Ι. έκρινε, ότι από πολιτικής και στρατηγικής πλευράς ήλθε η κατάλληλη στιγμή και έστειλε για τρίτη φορά μία μεγάλη Αντιπροσωπεία στην Κωνσταντινούπολη με υψηλόβαθμα πρόσωπα, της οποίας ηγείτο ο αρχιεπίσκοπος Κολωνίας **Gero**.

Η αντιπροσωπεία έφθασε εκεί μετά από ένα μακρινό ταξίδι **τέλη του 971** και άρχισε τις διαπραγματεύσεις.

Πρέπει να πούμε, ότι την εποχή εκείνη οι Δυτικοί προσπαθούσαν να εισβάλλουν με στρατιωτικές δυνάμεις στις περιοχές της νότιας Ιταλίας **Capua** και **Benevento**, οι οποίες ανήκανε στην βυζαντινή αυτοκρατορία.

Εκτός αυτού η βυζαντινή αυτοκρατορία αντιμετώπιζε προβλήματα και στα ανατολικά σύνορα με τους Πέρσες.

Για τον Όθωνα. η κατάσταση αυτή φαινόταν ευνοϊκή.

Αλλά και ο Τσιμισκής, ο οποίος ανήλθε στον θρόνο μετά την δολοφονία του Νικηφόρου Φωκά Β', θεώρησε ότι έπρεπε πρώτα να λύσει με ειρηνικό τρόπο τις διενέξεις με τους Φράγκους στα δυτικά σύνορα στην Νότιο Ιταλία, έτσι ούτως ώστε να μπορέσει να αντιμετωπίσει με όλες του τις δυνάμεις τους Σασανίδες Πέρσες στα ανατολικά σύνορα, γι'αυτό και συναίνεσε στην συμφωνία σύναψης αυτού του γάμου.

Η αντιπροσωπεία των Φράγκων στις διαπραγματεύσεις της ζήτησε νύφη για τον Όθωνα Β' την **Πορφυρογέννητη Πριγκίπισσα Άννα**, θυγατέρα του Αυτοκράτορα **Ρωμανού Β'** (*πορφυρογέννητος= αυτός που γεννήθηκε στην Πορφύρα, δηλ. στο ομόνυμο δωμάτιο των βυζαντινών ανακτόρων της Κωνσταντινούπολης. Αυτός που γεννήθηκε όταν ο πατέρας ήταν αυτοκράτορας*)

Συμφώνησαν λοιπόν να τους δώσουν νύφη μία Βυζαντινή Πριγκίπισσα.

Προϋπόθεση για την συμφωνία ήταν:

1. Οι Φράγκοι να παραιτηθούν των αξιώσεών τους επί της **Απουλίας και της Καλαβρίας**
2. και οι Βυζαντινοί να αναγνωρίσουν στον Όθωνα να φέρει τον τίτλο του „**Αυτοκράτορα**“, χωρίς την προσθήκη „**Ρωμαίων**“

Ως νύφη τους δόθηκε η **Θεοφανώ**. Και εδώ τίθεται το ερώτημα.

Γνώριζε η αντιπροσωπεία των Φράγκων, ή δεν γνώριζε, ότι η Θεοφανώ δεν ήταν Πορφυρογέννητη Πριγκίπισσα;

Γιατί συμφώνησε στο συνοικέσιο με την Θεοφανώ, εφόσον έφθασε στην Κωνσταντινούπολη με την πεποίθηση να πάρει ως νύφη την Πορφυρογέννητη Άννα;

Την εποχή εκείνη, , υπήρχαν τρεις στρατιωτικές αριστοκρατικές οικογένειες στο Βυζάντιο.

Οι οικογένειες των **Φωκάδων**, των **Σκληρών** και **Κούρκων** (Τσιμισκήδων).

Στους αγώνες διεκδίκησης της εξουσίας στον θρόνο, οι Σκληροί υποστήριξαν τον Τσιμισκή και γι' αυτόν τον λόγο με την ανάρρηση του Τσιμισκή στον θρόνο, οι Σκληροί ανήκαν στους στενούς του συνεργάτες.

Κατά την διάρκεια της παραμονής τους στην Κωνσταντινούπολη και στις διαπραγματεύσεις που διεξήγαγαν αντελήφθηκαν ίσως, ότι ήταν προτιμότερο να δεχθούν μία νύφη από το συγγενικό περιβάλλον του τότε ισχυρού Αυτοκράτορα Ιωάννη Τσιμισκή και να συνδεθούν με αυτόν πινό στενά, παρά να προτιμήσουν μία Πορφυρογέννητη Πριγκίπισσα της Δυναστείας των Μακεδόνων που δεν βρισκότανε στην εξουσία.

Σύμφωνα με αυτήν την λογική ίσως τους φάνηκε η Πορφυρογέννητη Άννα δεύτερη επιλογή.

Υπάρχουν όμως και ιστορικές πηγές, οι οποίες αναφέρουν, ότι οι Φράγκοι αντιλήφθηκαν, ότι δεν τους δόθηκε η Άννα, αλλά μία μη Πορφυρογέννητη Πριγκίπισσα, όταν ήδη βρισκόνταν καθ' οδόν προς την Ιταλία.

ΘΕΟΦΑΝΩ, Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΟΥ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟΥ

Γυναίκες με το όνομα αυτό υπήρξαν και άλλες. Ποιά ήταν λοιπόν η **Θεοφανώ** την οποία έλαβαν ως νύφη

Αυτή όμως που διέπρεψε και άφησε ανεξίτηλα ίχνη στην ευρωπαϊκή ιστορία του 10ου αιώνα ως η **σημαντικότερη και ισχυρότερη γυναικεία προσωπικότητα του Πρώϊμου Μεσαίωνα**, είναι αναμφισβήτητη η **Θεοφανώ** για την οποία θα μιλήσουμε.

Προσωπικά στοιχεία για την καταγωγή της δεν υπάρχουν.

Το ότι ήταν ανεψιά του Τσιμισκή και η δευτερότοκη κόρη της βαπτίστηκε **Σοφία**, οδήγησαν στην διαπίστωση, ότι ήταν κόρη της **Σοφίας Φώκαινας και του Στρατηγού Κωνσταντίνου Σκληρού**.

Γεννήθηκε το 960 στην Κωνσταντινούπολη,

Μεγάλωσε μέσα σε μεγαλοπρεπές περιβάλλον και σε πολυτέλεια, μια και η οικογένειά της ζούσε στην αυτοκρατορική Αυλή, στο **Άγιο Ανάκτορο**.

Εκεί έλαβε και την άριστη ελληνική παιδεία και μόρφωση, για την οποία την θαύμαζαν αργότερα όλοι οι άνθρωποι στη Δύση.

Ήταν ευαίσθητος άνθρωπος. Ήταν όμορφη και ελκυστική, λεπτόσωμη και είχε καστανά, μεγάλα μάτια.

Ήταν χαριτωμένη, καλλιεργημένη και παρά την νεαρή της ηλικία των 12 ετών, ήταν μία μετριόφρονη, σοφή και χαρισματική προσωπικότητα με αυτοπεποίθηση.

Είχε αρχοντική συνείδηση και ένα ισχυρό αίσθημα δικαίου.

Η Θεοφανώ ήταν μέλος αριστοκρατικής οικογένειας, δεν ήταν όμως πριγκίπισσα ούτε πορφυρογέννητη.

**Στην Δύση ήταν κάποιος αριστοκρατικής ή ευγενούς καταγωγής
εξ' αίματος**

**Στο Βυζάντιο ήταν κάποιος αριστοκρατικής ή ευγενούς καταγωγής
όταν κατείχε ανώτατο αξίωμα στην Αυτοκρατορία**

Αφού τελείωσαν οι διαπραγματεύσεις, οι Φράγκοι απεσταλμένοι μαζί με τη Θεοφανώ, με τα δώρα της και την ακολουθία της, η οποία πρέπει να αποτελείτο από περίπου 200 άτομα, ξεκίνησαν το θαλάσσιο ταξίδι τους και έφθασαν μετά από περίπου 6 εβδομάδες τον **Φεβρουάριο του 972** στον κόλπο του Τάραντα και τέλη **Μαρτίου του 972** στην Ρώμη.

Όταν η Θεοφανώ αναχώρησε από την Κωνσταντινούπολη ήταν 12 ετών . Δεν γνώριζε τον μελλοντικό της σύζυγο, ούτε τους γονείς του.

Πήγε σε ένα εντελώς άγνωστο κράτος, στο οποίο δεν υπήρχαν πόλεις και δεν γνώριζε Πρωτεύουσα ούτε κεντρική Διοίκηση.

Ξαφνικά μπήκε σε μία διαφορετική κοινωνία και και έπρεπε να ζήσει κάτω από εντελώς διαφορετικές κλιματικές και πολιτικο-κοινωνικές συνθήκες.

Τον χρόνο της διάρκειας του ταξιδιού τον εκμεταλλεύθηκε για να μάθει γερμανικά.

Πριν από την άφιξη της στην Ρώμη, είχαν φθάσει εκεί ήδη αγγελιοφόροι, οι οποίοι ανακοίνωσαν στην Αυτοκρατορική Οικογένεια, ότι η ποθητή νύφη από την Κωνσταντινούπολη που θα έφθανε εντός των ημερών, καταγότανε μεν από **αριστοκρατική οικογένεια, δεν ήταν όμως Πορφυρογέννητη.**

Στην ακολουθία της Αυτοκρατορικής Οικογένειας υπήρχαν αρκετοί, οι οποίοι μόλις το άκουσαν, ύψωσαν αμέσως την φωνή τους και πρότειναν την άμεση επιστροφή της στην Κωνσταντινούπολη, πριν ακόμη φθάσει στην Ρώμη.

Πατέρας και γιός όμως έμειναν κατενθουσιασμένοι από την ομορφιά της, τα εκπληκτικά της φορέματα, τα αξιοθαύμαστα κοσμήματα της, την προίκα της, τα υπέροχα δώρα και της επιφύλαξαν μία μεγαλοπρεπή υποδοχή.

Στα δώρα συγκαταλέγονταν τα οστά του Αγίου Παντελεήμονος, μεταξωτά υφάσματα, υπέροχα κοσμήματα με πολύτιμους λίθους, και η προσάρτηση των περιοχών της νότιας Ιταλίας **Capua** και **Benevento** στην Αυτοκρατορία των Φράγκων.

Ο πεθερός της έδειξε ιδιαίτερη συμπάθεια στο πρόσωπό της και ήταν υπερήφανος για την απόκτηση μιας τέτοιας νύφης και από την στιγμή εκείνη μέχρι τον θάνατό του ήταν ο μεγαλύτερος προστάτης και υποστηρικτής της.

Την αποκαλούσε: **Dilectissima, carissima, amantissima.**

Στις **14. Απριλίου του 972** και μέρα **Κυριακή του Θωμά** έγινε η πολυδάπανη τελετή του γάμου στην Βασιλική του Αγίου Πέτρου στο Βατικανό, χοροστατούντος του **Πάπα Ιωάννη XIII**, παρουσία μεγάλου πλήθους.

Η τελετουργία διήρκησε 3 μέρες. Πριν το γάμο εστέφθη και εχρίσθη από τον Πάπα Συμβασίλισσα και Συναυτοκράτειρα "**Coimperatrix**".

Εκεί έλαβαν οι δύο τους και τα Εμβλήματα του Θρόνου.

Πριν την λαμπρή τελετή του γάμου, ο σύζυγός της Όθων Ι. παρέδωσε στην Θεοφανώ ένα **Πιστοποιητικό Γάμου.**

Με αυτό χορηγούνταν στη νύφη προς χρήσιν εφ'όρου ζωής τεράστιες εκτάσεις γης και περιουσίες σε διάφορες περιοχές της επικράτειας, προ πάντων όμως το **Δικαίωμα Συμμετοχής της(=Μέλος) στην Αυτοκρατορική Ηγεσία** και άλλα μεγαλόκαρδα προνόμια.

Το πιστοποιητικό αυτό (144,5 χ39,5cm), μία περγαμηνή, γραμμένο με χρυσή μελάνι σε καλλιγραφικό στυλ, έργο οθωνικής τέχνης με καθαρά βυζαντινά πρότυπα,

Στο πιστοποιητικό αναφέρονται γραπτώς και οι τίτλοι που της δόθηκαν:

Consors regni = Συμβασίλισσα και **consors imperii = Συναυτοκράτειρα**.

Για τον γάμο της και την ενθρόνησή της στην **Κωνσταντινική Βασιλική του Αγίου Πέτρου** στο **Βατικανό**, οι χρονικογράφοι και οι ιστορικοί των πίο ξακουστών Μονών της εποχής, έγραφαν με θαυμασμό για την πίο πολυσυζητημένη Αυτοκρατορική Μεγαλειότητα της εποχής τους.

Με ιδιαίτερα μεγάλο θαυμασμό ομιλούν για την ομορφιά της νεαρής **Ελληνίδας Αυτοκράτειρας**, για την ευγενική της συμπεριφορά και τους ανήκουστούς θησαυρούς που έφερε από την Κωνσταντινούπολη.

Η σημαντικότερη γνωριμία για την Θεοφανώ ήταν αυτή με τον παιδικό φίλο και συμμαθητή του συζύγου της, **Willigis**, ο οποίος έμεινε ο πίο στενός σύμβουλος της μέχρι τον θάνατό της αλλά και του γιού της.

Δεν ήταν όμως όλοι ενθουσιασμένοι με την άφιξη της Θεοφανούς και τον γάμο αυτό.

Υπήρχαν αρκετοί που ήταν δυσαρεστημένοι, διότι φοβούνταν, ότι θα μειονότανε η επιρροή τους επί του αυτοκρατορικού θρόνου, άλλοι δε επειδή ο αυτοκράτορας προτίμησε μία επείσακτη γυναίκα από το Βυζάντιο και όχι μία Σαξονίδα. Μερικοί πάλι ήταν δυσαρεστημένοι επειδή δεν ήταν Πορφυρογέννητη Πριγκίπισσα.

Χαρακτηριστικά για τις προκαταλήψεις και τις προσωπικές επιθέσεις εναντίον της, είναι αυτά που έγραψε ο χρονικογράφος της εποχής εκείνης **Thietmar von Merseburg**, Αρχιεπίσκοπος της ομώνυμης επισκοπής, από τον οποίο έχουμε και τις περισσότερες πληροφορίες για την Θεοφανώ.

Μας γράφει λοιπόν:

Παρήλθε λίγος χρόνος και οι προκαταλήψεις τους διαψεύστηκαν πρακτικά από τις διπλωματικές ικανότητές της, με τις οποίες εξασκούσε μία πολιτική ειρηνική και πολιτική συμφιλίωσης των διαφόρων αυτόνομων λαών της επιμκράτειάς της μέσα σε μία ενωμένη Ευρώπη.

Η Θεοφανώ δεν βρήκε τόπο μόνιμης διαμονής σε ανάκτορα σε μία πόλη. Ο Αυτοκράτορας βρισκόταν με ολόκληρη την συνοδεία του, που αποτελείτο από περίπου 200 άτομα συνεχώς καθ'οδόν από κάστρο σε κάστρο, όπου συναντιότανε με τους τοπικούς Δούκες και Πρίγκιπες.

Η διοίκηση του κράτους όπως στο Βυζάντιο ήταν στους Φράγκους εντελώς άγνωστη.

Μετά τον γάμο έμειναν στην Ιταλία 3 μήνες. Όταν αναχώρησαν από την Ρώμη για την Γερμανία τον Ιούλιο του 972 (πήγαν στην Ραβέννα, στο Μιλάνο και στην Παβία) και αφού διέβησαν τις Άλπεις έφθασαν στις 14 Αυγούστου 972 στην **Μονή St. Gallen**, όπου παρέμειναν δύο εβδομάδες. Ήταν το τότε πνευματικό κέντρο της Επικράτειας με την εξαιρετική βιβλιοθήκη, η οποία βρίσκεται στην σημερινή Ελβετία, κοντά στις νότιες ακτές της Λίμνης της Κωνσταντίας.

Στα αρχεία της Μονής αυτής αναφέρεται για πρώτη φορά και το όνομα της Θεοφανούς ως συζύγου του Όθωνα ΙΙ και ταυτόχρονα ως Αυτοκράτειρα.

Τέλη Αυγούστου του 972, καθ'οδόν από το **St. Gallen** προς την **Φραγκφούρτη**, η Θεοφανώ πρέπει να βίωσε το πρώτο πολιτιστικό Σόκ της ζωής της. *Στην Φραγκφούρτη πέρασαν τις γιορτές Χριστουγέννων.*

Τα μόνα πράγματα που έβλεπε καθ'οδόν ήταν ατέλειωτα δάση, βουνά, και κάστρα. Που και που έβλεπε λίγα σπίτια. Πόλεις την εποχή εκείνη στην Γερμανία δεν υπήρχαν.

Ερχόμενη από μία μεγάλη, όμορφη παραθαλάσσια πόλη με παλάτια και πολλές εκκλησίες, ιππόδρομο, φαρδείς δρόμους και ένα ασύναγωνιστο πολιτισμό, έφθασε σε μία υποανάπτυκτη χώρα και έναν βάρβαρο κόσμο.

Η ΘΕΟΦΑΝΩ ΣΤΗΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

Με την άφιξη της άνοιξης του 973 ξεκίνησαν από την Φραγκφούρτη για το **Quedlinburg**, όπου έφθασαν τον Μάρτιο.

Λόγω των οικογενειακών δεσμών με την εκεί Μονή (ιδρύθηκε από τους γονείς του Otto Ι, οι οποίοι βρίσκονται εκεί ενταφιασμένοι. Εκτός αυτού η Ηγουμένη ήταν πάντα μέλος της Οικογένειας). η Αυτοκρατορική Οικογένεια γιόρταζε εκεί πάντα τις εορτές του Πάσχα.

Το Πάσχα του 973 ο Αυτοκράτορας Όθων ο Ι, ή Μέγας, υποδέχθηκε αντιπροσωπείες από διάφορα μέρη της Ευρώπης, το Βυζάντιο και την Βόρεια Αφρική.

Για τον Όθωνα η υποδοχή εκείνη ήταν μία μεγάλη ευκαιρία να παρουσιάσει με υπερηφάνεια την νύφη του από το Βυζάντιο σαν μεγάλη προσωπική διπλωματική επιτυχία.

Όλοι οι παρόντες διπλωμάτες θαύμαζαν την νεαρή, ευγενική, γοητευτική και πολύγλωσση Θεοφανώ και έμειναν εντυπωσιασμένοι από την ικανότητά της, ότι μπορούσε να συνεννοηθεί με όλους.

Στις 7 Μαΐου 973, 13 μήνες μετά τον γάμο της έχασε εντελώς ξαφνικά τον μεγάλο μέντορα, προστάτη και υποστηρικτή της, τον Αυτοκράτορα πεθερό της, ο οποίος πέθανε ξαφνικά.

ΑΝΑΛΗΨΗ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΌΘΩΝΑ ΙΙ. ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ. Η ΘΕΟΦΑΝΩ ΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΦΡΑΓΚΩΝ

Αμέσως μετά τον θάνατο του Όθωνα Ι., την ίδια νύχτα, οι παρόντες Δούκες, Πρίγκιπες και Επίσκοποι προσκύνησαν το Αυτοκρατορικό Ζεύγος, Όθωνα ΙΙ. και Θεοφανώ, και τους αναγνώρισαν έτσι αμέσως ως νόμιμους διαδόχους.

Ο Όθων ΙΙ., όταν ανήλθε μετά τον ξαφνικό θάνατο του πατέρα του στον θρόνο, δεν είχε καθόλου εμπειρία, επειδή ο πατέρας του τον κρατούσε μέχρι εκείνη την στιγμή μακριά από την εξουσία.

Η Θεοφανώ ήταν η καθοριστική σύμβουλος του συζύγου της και στάθηκε διαρκώς με όλες τις δυνάμεις της στο πλευρό του. Ήταν η κινητήριος δύναμη στην εξουσία.

Έτσι εκτόπισε την πεθερά της από την θέση αυτή και μερικοί από τους οπαδούς της Adelheid εξάσκησαν κριτική εναντίον της Θεοφανούς, χαρακτηρίζοντάς την απλώς ως "**Ελληνίδα**".

Η κρίση αυτή τους έσμειξε ακόμη περισσότερο και αυτό αποδεικνύεται από τα διάφορα Αυτοκρατορικά Έγγραφα ή συμφωνίες στις οποίες ο Όθων αναφέρει την Θεοφανώ ως "**Coimperatrix** =Συναυτοκράτειρα".

Έτσι λοιπόν, έχοντας στο πλευρό του την Θεοφανώ, ήταν και οι δύο τους αποφασισμένοι να μην παραδώσουν με κανέναν τρόπο την εξουσία στα χέρια άλλων, εφ' όσον αυτοί ήταν οι νόμιμοι διάδοχοι του αυτοκρατορικού θρόνου.

Μία σύνοδος Επισκόπων και Αρχιεπισκόπων στην **Worms**, τους εξέφρασε το καλοκαίρι του 973 ομόφωνα την απόλυτη εμπιστοσύνη και συμπαράστασή τους.

Για να επιδείξουν το κυριαρχικό τους δικαίωμα και την βούλησή τους να εξουσιάσουν, ταξίδευαν αδιάκοπα σε όλη την επικράτεια.

Αυτό ήταν και η μεγάλη ευκαιρία για την Θεοφανώ,

1. να γνωρίσει την χώρα και
2. να αποκτήσει εμπειρία με τον τρόπο λειτουργίας και διοίκησης της Αυτοκρατορίας.

Από το 974 μέχρι το 980 το αυτοκρατορικό ζεύγος, είχε να αντιμετωπίσει **εξεγέρσεις** τόσο στο εσωτερικό, όσο και στα σύνορα της επικράτειας .

Στο πλαίσιο της πολιτικής, να εδραιώσουν την θέση τους στον θρόνο και να επιβάλλουν ειρηνικές λύσεις στο εσωτερικό της χώρας έλαβαν αποφάσεις αλλαγής προσώπων σε διάφορες ηγετικές θέσεις, όπου τοποθέτησαν πρόσωπα εμπιστοσύνης τους..

Στην Λωραίνη τοποθέτησαν το 977 Δούκα τον **Κάρολο** και όχι τον **Lothar**, όπως επιθυμούσε η **Adelheid**.

Το 978 ο Lothar, τότε βασιλιάς της Γαλλίας, επειδή δεν συμφωνούσε, **εισέβαλε με στρατιωτικές δυνάμεις στην Λωραίνη και προσπάθησε να απαγάγει στο Aachen την έγκυο Θεοφανώ και τον Όθωνα.**

Αυτοί όμως μπόρεσαν και διέφυγαν. Τελικά συννενοήθηκαν το 980, ότι η Λωραίνη ανήκει στην Ανατολική Αυτοκρατορία των Φράγκων.

Από τον θάνατο του πατέρα του μέχρι να εδραιώσει την θέση του στην Γερμανία, με την συμπαράσταση της Θεοφανούς, πέρασαν 7 έτη.

Έτσι ήλθε η ώρα να ασχοληθεί με τα προβλήματα που υπήρχαν στην Ιταλία.

Για να λύσει όμως τα προβλήματα αυτά, χρειαζότανε την συμπαράσταση της μητέρας του, λόγω του ότι εκείνη είχε τις απαραίτητες γνωριμίες και επαφές στην Ιταλία.

Άρα έπρεπε να συμφιλιωθεί μαζί της.

Οι σχέσεις μεταξύ της Θεοφανούς και της πεθεράς της **Adelheid** ήταν δύσκολες και αυτό φάνηκε εξ'αρχής με την άφιξή της στην Ρώμη.

Η Adelheid ήθελε να έχει αυτή τα ηνία της εξουσίας στα χέρια της και δεν ήταν καθόλου διατεθειμένη να ανεχθεί δίπλα της άλλη γυναίκα, γ'αυτό και έπαιζε πάντα έναν ραδιουργό ρόλο εναντίον του αυτοκρατορικού ζεύγους.

Όταν αντιλαμβανόταν, ότι δεν είχε καμμία δυνατότητα να συγκυβερνά, ενωνότανε με τους αντιπάλους του γιού της και της Θεοφανούς.

Απέρριπτε τον Ελληνοβυζαντινό κόσμο, προσπαθούσε να μειώσει την επιρροή της Θεοφανούς επί του γιού της και να πλήξει το γόητρό της επειδή την αντιπαθούσε και την ζήλευε. Εκτός αυτού υπήρχαν προβλήματα και για κληρονικά θέματα.

Από το 973 μέχρι το 980 η **Adelheid** δέκοψε τις επαφές με το ατοκρατορικό ζεύγος και από το 985 μέχρι το θάνατο της Θεοφανούς και με την Θεοφανώ και κατοικούσε στην Παβία απ'όπου εξασκούσε την εξουσία στην Ιταλία.

Μέσα Δεκεμβρίου του 980, ο Όθων με την Θεοφανώ και τον νεογέννητο γιό τους πήγαν στην Παβία και συμφιλίωθηκαν μαζί της..

Κατά την διάρκεια της εκεί παραμονής τους, τον παρέσυρε να εισβάλει στην Νότιο Ιταλία, δηλ. στην Απουλία και στην Καλαβρία, και να πολεμήσει τους Σαρακηνούς.

Η Απουλία και η Καλαβρία όμως ήταν Βυζαντινές κτήσεις και αυτό σήμαινε, παραβίαση της συμφωνίας την οποία υπέγραψαν οι Φράγκοι στο συνοικέσιο.

Η Θεοφανώ γνώριζε πολύ καλά την κατάσταση που επικρατούσε στο Βυζάντιο μετά την δολοφονία του Τσιμισκή και την σημασία που είχαν οι περιοχές αυτές για την Βυζαντινή Αυτοκρατορία. Γνώριζε, ότι το Βυζάντιο δεν θα ανεχότανε επ'ουδενί τρόπο μία επίθεση των Φράγκων και τους τεράστιους κινδύνους που ενείχε μία τέτοια επιχείρηση, γ'αυτό και προσπάθησε να τον αποτρέψει από αυτήν την Ιδέα.

Δυστυχώς, δεν εισακούσθηκε.

Από τις αρχές του 982 μέχρι και τον Ιούλιο του 982, ο Όθων διεξήγαγε πόλεμο εναντίον των Βυζαντινών και των Σαρακηνών.

Τον Ιούλιο ηττήθηκε από τους Σαρακηνούς και κολυμβώντας για να σωθεί, έπεσε αιχμάλωτος σε ένα βυζαντινό πλοίο, όπου και αναγνωρίστηκε.

Μετά από μία δυσάρεστη γι' αυτόν περιπέτεια και αφού τους έταξε μεγάλα χρηματικά ποσά, αν τον αφήσουν ελεύθερο, μπόρεσε και δραπέτευσε.

Την **Πεντηκοστή του 983** κάλεσε ένα **Γενικό Αυτοκρατορικό Συμβούλιο** στην Βερόνα της Ιταλίας, όπου ο γιός τους, Όθων ο ΙΙΙ. , ο οποίος δεν ήταν ακόμη 3 ετών, ανακηρύχθηκε βασιλιάς.

Τον εμπιστεύθηκαν λοιπόν στον έμπιστό της σύμβουλο τον **Willigis** να τον μεταφέρει στο Aachen όπου **εστέφθη και εχρίσθει Βασιλιάς τα Χριστούγεννα, 25.12.983**

Σ' αυτό το Αυτοκρατορικό Συμβούλιο πάρθηκε επίσης και η απόφαση να συνεχισθεί ο πόλεμος εναντίον του Βυζαντίου.

Η Θεοφανώ γνώριζε, ότι η διεξαγωγή ενός πολέμου εναντίον του Βυζαντίου, θα ήταν μία μακροχρόνια και πολύ επικίνδυνη επιχείρηση με μεγάλες απώλειες, διότι

1. θα οδηγούσε στην εξασθένηση της ισχύος του Όθωνα και
2. θα ήταν αφορμή εξεργέσεων στα βόρεια και ανατολικά σύνορα της Ρωμαίικο - Γερμανικής Αυτοκρατορίας.

Το **καλοκαίρι του 983**, όταν μαθεύτηκε στην Αυτοκρατορία η ήττα του Όθωνα, έγιναν, όπως προέβλεψε η Θεοφανώ, **μεγάλες εξεγέρσεις στα σύνορα με Δανία και Πολωνία.**

Όταν το πληροφορήθηκε αυτό ο Όθων, ήθελε να αναβάλλει την νέα εκστρατεία για να μεταβεί στην Γερμανία και να υποτάξει τους εξεγερθέντες λαούς.

Αρρώστησε όμως από **Ελονοσία** και πέθανε στις 7. Δεκεμβρίου του 983 μ.Χ. και ενταφιάστηκε στην Βασιλική του Αγίου Πέτρου στο Βατικανό.

Είναι ο μόνος Αυτοκράτορας, ο οποίος ενταφιάστηκε στο Βατικανό.

Μετά την ήττα στον κόλπο του Τάραντα, η Θεοφανώ βρισκόταν σε δυσχερή θέση, διότι την δυσφήμησαν. Την έβλεπαν σαν υπεύθυνη για την ήττα και τον θάνατο του Αυτοκράτορα.

Μερικοί σύγχρονοί της δεν δίσταξαν να ισχυρισθούν:

**Η ελαφρομυαλοσύνη και οι κακές συμβουλές αυτών(δηλ. των Γυναικών) οδηγούν τους άνδρες στην καταστροφή .
Εκτός τούτου ήταν Ελληνίδα και δεν μπορούσε, ούτε επιτρεπόταν να κυβερνά την Γερμανία.**

Η ΘΕΟΦΑΝΩ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΞΑΦΝΙΚΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ ΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΗΣ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΙΟ ΤΗΣ

Όταν πέθανε ο Όθων ΙΙ., ο γιός τους είχε μεν ήδη ανακηρυχθεί Βασιλιάς στην Βερόνα, δεν ήταν όμως εστεμμένος και δεν είχε χρισθεί.

Ο Όθων ΙΙΙ. εστέφθη και εχρίσθει Βασιλιάς στις 25.12.983, δηλ. μετά τον θάνατο του πατέρα του. **Η είδηση ότι πέθανε ο πατέρας του έφθασε στην Γερμανία στις 26.12.983**, δηλ. την επόμενη ημέρα.

Λόγω του ότι ήταν ανήλικος, υπήρχε θέμα επιτροπείας.

Σύμφωνα με το τότε ισχύον Γερμανικό Δίκαιο, το δικαίωμα της επιτροπείας (Αντιβασιλείας) είχε ο κοντινότερος ανδρικού γένους συγγενής πατρικής πλευράς και αυτός ήταν ο Heinrich der Zänker αλλά και η μητέρα του η Θεοφανώ.

Η Θεοφανώ βρισκότανε την εποχή εκείνη ακόμη στην Ρώμη, όπου κηδεύτηκε ο σύζυγός της.

Ο Heinrich der Zänker πήγε στην Κολωνία, παρουσιάστηκε στον εκεί Αρχιεπίσκοπο και ζήτησε να του δωθεί ο ανήλικος Όθων ΙΙΙ., επικαλούμενος το ισχύον Δίκαιο.

Αρκετοί εκκλησιαστικοί ηγέτες συμφώνησαν μαζί του και του παρέδωσαν τον μικρό Όθωνα και τα Εμβλήματα της Αυτοκρατορίας.

Έτσι λοιπόν έλαβε τον ανήλικο Όθωνα και τον έκρυψε.

Ο έμπιστος σύμβουλός της **Willigis** ειδοποίησε τις δύο Αυτοκράτειρες στην Ιταλία να επιστρέψουν το συντομώτερο στην Γερμανία.

Η Θεοφανώ συννεοήθηκε με την πεθερά της και τέλη Απριλίου του 984 οι δύο Αυτοκράτειρες επισκέφθηκαν τον Βασιλιά της Βουργουνδίας , αδελφό της πεθεράς της, ο οποίος ήταν και πεθερός του Ενρίκου του φιλόνικου και απο εκεί μετέβησαν στην Γερμανία.

Εν τω μεταξύ ο Ενρίκος ο φιλόνοκος, στην προσπάθειά του να αναλάβει την επιτροπεία και διοργάνωσε στο Quedlinburg μία συνάντηση όπου κάλεσε Πρίγκιπες και Δούκες με τον σκοπό να τον εκλέξουν Βασιλιά.

Το πρόβλημα όμως ήταν, ότι ο Όθων ο III. είχε ήδη στεφθεί και χρισθεί Βασιλιάς και οι Πρίγκιπες και Δούκες έδωσαν όρκο συμπαράστασης και αναγνώρισης, γι' αυτό και δεν τον ακολούθησαν.

Ο στρατός της Αυτοκρατορίας υπό την ηγεσία του στενού της συμβούλου **Willigis**, περικύκλωσε τις δυνάμεις του Ενρίκου του φιλόνοκου και τον ανάγκασαν να διαπραγματευτεί.

Στις 29 Ιουνίου του 984 στην συνέλευση του Αυτοκρατορικού Συμβουλίου που διοργάνωσε ο Willigis στο σημερινό χωριό Rohr /Thüringen, παρουσία του Βασιλιά της Βουργουνδίας, της κουνιάδας της Mathilde, η οποία ήταν Ηγουμένη στην Μονή του Quedlinburg, πολλών Πριγκήπων, Δούκων και Εκκλησιαστικών Προκαθημένων, η Θεοφανώ, αν και γνώριζε, ότι κέρδισε τον αγώνα αυτό, έκανε μία πρόταση συμβιβασμού χωρίς να υποστεί πολιτική ζημία το πρόσωπό της.

Του ζήτησε να της παραδώσει τον γιό της πίσω και σαν αντάλλαγμα τον τοποθέτησε πάλι Δούκα στην Βαυαρία.

Ο Heinrich der Zänker παρέδωσε τον μικρό Όθωνα στην Θεοφανώ, έδειξε παρουσία όλων μετάνοια για την πράξη του, τον αναγνώρισε ως Βασιλιά, του υποσχέθηκε Πιστότητα, βοήθεια και συμπαράσταση στο έργο του και τον προσκύνησε.

**Το γεγονός αυτό ήταν η μεγαλύτερη διπλωματική επιτυχία της Θεοφανούς με την οποία έδειξε σε όλους τις πολιτικές ικανότητές της.
Την ημέρα αυτή εξασφάλισε το Στέμμα για τον γιό της.**

Ο χρονικογράφος, επίσκοπος του Merseburg Thietmar von Merseburg έγραψε για την Θεοφανώ :

**Εκπλήρωσε με ανδρική Δύναμη τις υποχρεώσεις της έναντι της αυτοκρατορίας και εδραίωσε την εξουσία του γιού της,
„regnumque filii eius custodia servabat virili“**

Η συνέλευση αυτή του Αυτοκρατορικού Συμβουλίου αναγνώρισε τον **Όθωνα III.** ως Βασιλιά και ταυτόχρονα μία πολιτική ηγεσία για την επιτροπεία , **η οποία αποτελείτο από τις δύο Αυτοκράτειρες και τον τότε Αναπληρωτή Αυτοκράτορα, έμπιστο σύμβουλο της Θεοφανούς, Αρχικαγγελάριο και Αρχιεπίσκοπο στο Mainz Willigis.**

Μετά από αυτά τα γεγονότα συναντήθηκε με τις **Πριγκίπισσες της εποχής** στο **Metz** σε μία γυναικεία ημερίδα για την ειρήνη, όπου συζήτησαν και για μία ειρηνική λύση του προβλήματος με τον Heinrich den Zänker.

Ήταν η πρώτη γυναικεία πρωτοβουλία για την ειρήνη στην γερμανική Ιστορία.

Τον Ιούνιο του 985 επισφραγίσθηκε η ειρήνη στην Φραγκφούρτη . Ο Heinrich der Zänker αναγνώρισε την Επιτροπεία (Αντιβασιλεία) στην Θεοφανώ, και προσκύνησε τον Όθωνα III.

Η πεθερά της διαπίστωσε, ότι δεν είχε πλέον καμία ελπίδα να κερδίσει τον πλήρη έλεγχο επί του εγγονού της και έδειξε πάλι την αντιπάθειά της.

Η γνώμη της για την Θεοφανώ είναι εμφανέστατη στην βιογραφία της που έγραψε ο **Odilo von Cluny**, μοναχός και έμπιστος της Adelheid, όπου χαρακτηριστικά αναφέρει:

" Όχι πολύ καιρό μετά (δηλ. μετά τον θάνατο του άνδρα της) της άρπαξε τον γιό της Όθωνα II., του Όθωνα III. η αρπαγή , γιός της Ελληνίδας, ακολούθησε ".

Υποτιμητικά και με αντιπάθεια δεν αναφέρει το όνομα Θεοφανώ, αλλά μιλάει για **αρπαγή** και για την **Ελληνίδα**.

Η Θεοφανώ με την διπλωματία της και ο Willigis ακολουθούσαν ειρηνική πολιτική στο εσωτερικό της αυτοκρατορίας με σκοπό να εδραιώσουν την εξουσία στον θρόνο.

Η εξασφάλιση των ανατολικών συνόρων της αυτοκρατορίας προς την Πολωνία και Βοημία αλλά και η εξασφάλιση των δυτικών συνόρων ήταν στις πολιτικές σκέψεις της Θεοφανούς πρωτίστης σημασίας.

Η δυτική Αυτοκρατορία των Φράγκων από την ίδρυσή της και μετά ήθελε να προσαρτίσει την Λωραίνη.

Το πρόβλημα που υπήρχε είναι το εξής:

Το 925 οι Όθωνες απόσπασαν την Λωραίνη από τους δυτικούς Φράγκους και την προσήρτησαν στην Ανατολική Αυτοκρατορία των Φράγκων, αργότερα Ρωμαϊκο-Γερμανική Αυτοκρατορία.

Οι δυτικοί Φράγκοι δεν παραιτήθηκαν ουδέποτε αυτών των περιοχών.

Για την διατήρηση της ειρήνης στην περιοχή αυτή η Θεοφανού μεσολαβούσε διαρκώς.

Η επιτροπεία της Θεοφανούς εδραιώθηκε μέσα σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα και η κυβέρνηση ξεκίνησε τον Οκτώβριο του 984 τις εργασίες της και άρχισε να εκδίδει τα πρώτα Αυτοκρατορικά Διατάγματα, όπου η επιρροή της Θεοφανούς είναι πλέον εμφανέστατη.

Κατά το δεύτερο ήμισυ του 985 ξεκίνησε περιοδεία σε περιοχές της επικράτειας.

Τον Απρίλιο του 986 εορτάστηκε η ενθρόνηση του Όθωνα III. ως βασιλιά σε ηλικία 6 ετών.

Τέλη του 987 η Θεοφανώ βρισκόταν στην Κωνσταντία και από εκεί, όπως φαίνεται, ήθελε να μεταβεί στην Ιταλία. Αρρώστησε όμως και το ταξίδι αναβλήθηκε.

Τον Αύγουστο του 988 ασχολείται με τα προβλήματα που υπήρχαν στην Ιταλία και ανοίγει διοικητικό γραφείο, απ' όπου εκδίδονται δημόσια πιστοποιητικά και αναγορεύσεις.

Την εποχή εκείνη διόρισε τον ευνοούμενό της **Ιωάννη Φιλάγαθο**, έναν Έλληνα από την Καλαβρία, επίσκοπο στην **Piacenza** και ταυτόχρονα αναβάθμισε την επισκοπή αυτή σε Αρχιεπισκοπή.

Όλα αυτά δείχνουν σαφώς, ότι η Θεοφανώ στην λήψη των αποφάσεών της, αποφάσιζε μόνη της.

Το Πάσχα του 989 υποδέχθηκε κατά την διάρκεια Συνεδρίασης του Αυτοκρατορικού Συμβουλίου μία αντιπροσωπεία από την Ιταλία και ενημέρωσε τα μέλη της, ότι το Φθινόπωρο θα επισκεφθεί την Ιταλία.

Τον Οκτώβριο του 989 μ.Χ. άφησε τον νεαρό Όθωνα III. υπό την προστασία του έμπιστού της συμβούλου **Willigis** και αναχώρησε για την Ρώμη, όπου πέρασε τις εορτές των Χριστουγέννων.

Τον Μάρτιο του 990 μ.Χ. πήγε στην Ραβέννα, μετά στην Παβία.

Το ταξίδι της αυτό στην Ιταλία το είχε προετοιμάσει πολιτικά πολύ καλά και το έκανε χωρίς συνοδεία στρατού. Η υποδοχή της έγινε παντού με μεγάλες τιμές.

Στην Ρώμη π.χ. εξέδωσε έγγραφο με τον τίτλο της:
„Divina gratia imperatrix augusta“ =
„Θεοφανώ, ελέω Θεού, Σεβαστή Αυτοκράτειρα“.

Στην Ραβέννα, εξέδωσε ένα έγγραφο υπογράφοντάς το με:
„Theophanius gratia divina imperator augustus“=
„Θεοφάνιος, ελέω Θεού, Σεβαστός Αυτοκράτωρ“.

Επίσης στην Ραβέννα έγινε μία δίκη κατόπιν εντολής της και εν ονόματί της με : **„iussione donne Theophania imperatricis“**
"Κατ' εντολή της κυρίας Θεοφανούς Αυτοκράτειρας"

Για να υπογράψει κάποιος τέτοια έγγραφα στην Ρώμη, έπρεπε να είναι εστεμμένος Αυτοκράτορας.

Ο Όθων III δεν είχε ακόμη στεφθεί και χρισθεί Αυτοκράτορας. Η Θεοφανώ είχε στεφθεί Αυτοκράτειρα πριν τον γάμο της στην Ρώμη από τον Πάπα, γι' αυτό και μπορούσε να υπογράψει.

Οι δραστηριότητες αυτές δείχνουν την αυτοπεποίθηση της και την θέλησή της να δείξει, ότι ήταν η μοναδική που μπορούσε να εκπροσωπήσει την Αυτοκρατορική Πορφύρα και ταυτόχρονα να συνειδητοποιήσουν οι άλλοι, ότι αυτή είναι η Κυβερνούσα Αυτοκράτειρα. Ήθελε να είναι ανεξάρτητη αυτοκράτειρα δείχνοντάς το ακόμη και με την αρρενοποίηση του τίτλου της,
 αντί " **Imperatrix augusta σε Imperator augustus "**

Η παραμονή της αυτή στην Ιταλία δεν ήταν επίδειξη στρατιωτικής ισχύος, αλλά πολιτικής παρουσίας με την οποία ήθελε να δείξει, ότι η Ιταλία και η Γερμανία ανήκουν μαζί στην Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία.

Στην Ρώμη συνάντησε τον επίσκοπο Πράγας Adalbert, τον οποίο βοήθησε πολύ στο έργο του εκχριστιανισμού στην Πολωνία, Βοημία και Ουγγαρία.

Στην Παβία ανέπτυξε δραστηριότητες στον τομέα της οικονομικής διοίκησης. Πάντως από αυτά που είδε στην αυλή της πεθεράς της, την έπεισαν, ότι η πεθερά της έπρεπε να αποχωρίσει από την θέση της.

Με αυτές τις εντυπώσεις επέστρεψε τον Ιούνιο του 990 στην Γερμανία όπου συναντήθηκε με τον γιό της και τον αναπληρωτή αυτοκράτορα και σύμβουλό της **Willigis**.

Το Πάσχα του 991 μ.Χ. έλαβε χώρα μία συνεδρίαση του Αυτοκρατορικού Συμβουλίου στο Quedlinburg, στην οποία συμμετείχαν μόνον Πρίγκηπες και Δούκες από την Γερμανία, την Ιταλία, την Πολωνία και ο Αρχιεπίσκοπος της Piacenza Ιωάννης Φιλάγαθος.

Στην συνεδρίαση αυτή φάνηκε η ισχύς και η αδιαμφισβήτητη θέση της Θεοφανούς και του Βασιλείου του γιού της.

Θέματα του συνεδρίου αυτού ήταν τα προβλήματα που προξενούσαν οι Σλάβοι στα ανατολικά συνόρα, αλλά και τα προβλήματα που υπήρχαν στα σύνορα με την Δυτική Αυτοκρατορία των Φράγκων

Η Θεοφανώ επέμενε στην απομάκρυνση της πεθεράς της από την εξουσία, επειδή έπαιξε ραδιουργό ρόλο μεταξύ Λωραίνης και του Βασιλείου της Γαλλίας.

Το 987η Θεοφανώ βοήθησε τον **Hugo Capet** να ανέλθει στον θρόνο του βασιλιά της Γαλλίας. Το 990 μ.Χ. τον καθαίρεσε, διότι αυτός ήθελε να προσαρτίσει την Λωραίνη στο βασίλειο της Γαλλίας.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ

Μετά την συνεδρίαση αυτή του Αυτοκρατορικού Συμβουλίου, η Θεοφανώ έφυγε με τον γιό της Όθωνα III. για το Nimwegen. Εκεί πέθανε στις **15 Ιουνίου 991 μ.Χ. σε ηλικία το πολύ 32 ετών.**

Ο Θάνατος της Θεοφανούς ήλθε ξαφνικά και για την Αυτοκρατορία. σήμαινε ένα πολύ βαρύ πλήγμα.

Όμως αυτήν την φορά δεν εξεράγει κρίση στην αυτοκρατορία, όπως το 984 μετά τον θάνατο του συζύγου της.

Η Θεοφανώ με τις διπλωματικές της ικανότητες και τις αδιάκοπες πολιτικές δραστηριότητές της είχε ήδη σταθεροποιήσει και εδραιώσει τον θρόνο και την εξουσία για τον Όθωνα III. και με την παιδεία που του έδωσε αν και ήταν μόνον 11 ετών, είχε ήδη την ικανότητα να σκέπτεται αυτόνομα. Σημαντικό ρόλο έπαιξε το γεγονός, ότι οι μέχρι τότε σύμβουλοί της κράτησαν τις θέσεις τους.

Μετά τον θάνατό της, την **επιτροπεία του ανήλικου Όθωνα** την ανέλαβε η πεθερά της. Η επιτροπεία όμως αυτή ήταν μόνο φαινομενική, διότι την ουσιαστική εξουσία της επιτροπείας εξασκούσε ο έμπιστος σύμβουλός της, Αρχικαγγελάριος και Αρχιεπίσκοπος του Mainz **Willigis** και η κουνιάδα της, **η Ηγουμένη Mathilde**.

Η αιτία του θανάτου της δεν είναι γνωστή. Σε διάφορες πηγές αναφέρεται, ότι πέθανε από φυματίωση, αν και αυτό μου φαίνεται εντελώς απίθανο, διότι τότε θα έπρεπε η ασθένεια να βρισκόταν σε προχωρημένο στάδιο.

Μία φυματίωση σε προχωρημένο στάδιο θα είχε εμφανή συμπτώματα. Η σωματική της κατάστασή θα ήταν έντονα καταβεβλημένη και ταξίδια μακράς διάρκειας και μεγάλων αποστάσεων, όπως στην Ιταλία., θα ήταν αδύνατα.

Εκτός αυτού εάν ήταν πραγματικά άρρωστη κάποιος από τους συμμετέχοντες στο συνέδριο θα έφτιανε κάπου μνεία για την κατάσταση της υγείας της.

Υπάρχουν υποψίες, σύμφωνα με τις οποίες είναι πιθανόν να την δηλητηρίασαν κατόπιν εντολής του βασιλιά της Γαλλίας **Hugo Capet**, ο οποίος ανήλθε μεν με την βοήθεια της Θεοφανούς στην εξουσία, ανέπτυξε όμως άλλες σκέψεις στον νου του και έβλεπε στο πρόσωπο της Θεοφανούς ένα τεράστιο εμπόδιο για την εκπλήρωση των σχεδίων του. Η εκδοχή αυτή είναι η πιο πιθανή.

Ο **Hugo Capet** είναι ο ιδρυτής της πρώτης Βασιλικής Δυναστείας της Γαλλίας

Η κηδεία της έγινε σύμφωνα με την επιθυμία της στην αγαπημένη της εκκλησία του Αγίου Παντελεήμονος στην Κολωνία, εκεί που βρίσκονται και τα οστά του αγαπημένου της Αγίου Παντελεήμονα, τα οποία έφερε εκεί ως προίκα.

Εκεί αισθανότανε όπως στο σπίτι της, επειδή βοήθησε πολύ να αποπερατωθεί ο ναός αυτός της εκεί Μονής, τον οποίο ξεκίνησε να κτίζει το 964 μ.Χ. ο τότε ο αρχιεπίσκοπος της Κολωνίας και αδελφός του πεθερού της.

Η Θεοφανώ ήταν άνθρωπος θρήσκος, ευσεβής και ευλαβής. Ανέπτυξε μία αγάπη προς τους φτωχούς έχοντας ως πρότυπα τον Άγιο Παντελεήμονα και τον Άγιο Νικόλαο και έκανε πολλές δωρεές.

Αυτό το δείχνουν και οι τακτικές και γενναιόδωρες δωρεές της σε εκκλησιαστικά ιδρύματα.

Τα οστά της Θεοφανούς βρίσκονται σε μία λαξευτή Σαρκοφάγο, από λευκό μάρμαρο της Νάξου και είναι διακοσμημένη με μεσαιωνικά ανάγλυφα μοτίβα, σε έναν ιδιαίτερο, ανοικτό και διακοσμημένο χώρο. Η σαρκοφάγος φέρει γύρω-γύρω την σκαλισμένη επιγραφή στην λατινική γλώσσα:

„Domina Theophanu, Imperatrix, uxor et mater Imperatoris, quae basilicam sancti Pantaleonis summo honore coluit et rebus propriis munificenter cumulavit, hic sepulcrum sibi constitui iussit „

Η Κυρία Θεοφανώ, αυτοκράτειρα , σύζυγος και μητέρα αυτοκρατόρων, η οποία απέδειξε ιδιαίτερη εύνοια γι' αυτήν την εκκλησία του Αγίου Παντελεήμονος στην οποία έκανε γενναιόδωρες δωρεές από την περιουσία της, τάφηκε κατόπιν εντολής εδώ.

Η Adelhed αντιπαθούσε την Θεοφανώ εξ' αρχής, λόγω:

1. Της ελληνικής καταγωγής της
2. Του τρόπου εξάσκησης της θρησκευτικής λατρείας
3. Της ανωτερότητας της παιδείας της έναντι της ίδιας αλλά και όλων των αριστοκρατικών γυναικών της Δύσης.
Μπορούμε να το πούμε και ζήλεια
4. Των ενδυμάτων και του ντυσίματός της. Η Θεοφανώ ντυνότανε ελληνικά και φρόντιζε να μιλάει στην αυτοκρατορική αυλή ελληνικά.

Η Adelheid, όταν πληροφορήθηκε τον απρόοπτο θάνατο της Θεοφανούς, σύμφωνα με αυτά που έγραψε ο βιογράφος της, **Odilo von Cluny**, φαίνεται να είπε, ότι:
Είναι η κατάρα του Θεού για την αλαζονεία της.

Την μεγαλύτερη έκπληξη προξενούν όμως, όπως γράφει ο ίδιος ο **Odilo von Cluny**, τα εξής λόγια:
Ναι μεν, ήταν εκείνη(δηλ. η Θεοφανώ) για τον εαυτό της και για άλλους σε κάθε περίπτωση, η Ελληνίδα αυτοκράτειρα, αλλά στην αυτοκρατορική της πεθερά ήταν λίγο πολύ αντίθετη.

Αλλά και ο ίδιος ο Odilo von Cluny, ηγούμενος της ομώνυμης Μονής και αργότερα Επίσκοπος στην Λυών, δεν κουράστηκε να κατηγορεί την Θεοφανώ για Εξουσιομανία.

Η Θεοφανώ από τον γάμο της το 972 μέχρι το 983 στάθηκε 11 χρόνια στο πλευρό του αυτοκράτορα **Όθωνα II.** ως αγαπημένη σύζυγος και Συναυτοκράτειρα, πιστός σύμβουλος.

Στα 11 χρόνια , από τον γάμο της μέχρι τον θάνατο του σύζου της, ο τίτλος „**Ελληνίδα αυτοκράτειρα**“ εμφανίζεται **73** φορές.

Συνολικά $\frac{1}{4}$ των εκδοθέντων Αυτοκρατορικών Πιστοποιητικών φέρει το όνομά της.

Από το 984 μέχρι τον θάνατό της στις 15 Ιουλίου 991 μ.Χ. στάθηκε στην κορυφή της Αυτοκρατορίας και εξασφάλισε με την διορατικότητά της και τις διπλωματικές της ικανότητες, όχι μόνον την εδραίωση του θρόνου για τον ανήλικο γιό της αλλά και την ύπαρξη της Αυτοκρατορίας για τις επόμενες εκατονταετηρίδες.

Είναι χαρακτηριστικό ότι στα χρόνια που επιτρόπευε τον ανήλικο γιό της, από το 984 μέχρι το 991 και είχε όλες τις εξουσίες στα χέρια της, **δεν διεξήγαγε καμμία πολεμική επιχείρηση.**

Όλα τα προβλήματα που υπήρξαν, κατόρθωσε και τα διευθέτησε χάριν στις διπλωματικές της ικανότητες, ειρηνικά.

Το έργο της αναγνωρίστηκε με θαυμασμό ήδη από τους τότε ιστορικούς.

Ο Thietmar von Merseburg γράφει για την Θεοφανώ:

"Αν και ανήκε στο ευαίσθητο φύλο, η μετριοφροσύνη της, η πίστη και ο τρόπος ζωής της ήταν εξαιρετικά κάτι το σπάνιο στην Ελλάδα. Ήταν πάντα ευμενής και φιλόανθρωπος προς τους νομιμόφρονες, αλλά τρομακτική και νικηφόρα στους ταραχοποιούς".

Ο δε Thangmar von Hildesheim αποκαλεί την Θεοφανώ ,
"Σοφή και Σεβάσμια Βασιλομήτορα"

Από το 989-990 φαίνονται πλέον φανερά οι σκέψεις και οι επιδιώξεις της Θεοφανούς, να δημιουργήσει ένα ευρωπαϊκό σύστημα ενωμένων κρατών από λαούς με διαφορετικές γλώσσες και έθιμα, κάτω από την στέγη μιας χριστιανικής εκκλησίας στην κορυφή των οποίων θα βρισκότανε ο Αυτοκράτορας και ο Πάπας.

Οι σκέψεις της αυτές , όπως βλέπουμε, είχαν πρότυπο το Βυζάντιο.

Χωρίς υπερβολές μπορούμε να ισχυρισθούμε, ότι :

Η Θεοφανώ διατύπωσε πρώτη την ιδέα μιας Ειρηνικής Ευρωπαϊκής Ομοσπονδίας Κρατών.

Το μεγάλο πολιτικό και διπλωματικό ταλέντο της σε συνδιασμό με την βαθειά θρησκευτική πίστη της, ο τρόπος με τον οποίο εξέφραζε τις θρησκευτικές της πεποιθήσεις και ο τρόπος ζωής της, όπως αυτή ήταν συνηθισμένη από την Κωνσταντινούπολη, ήταν για τους ανθρώπους της Αυτοκρατορικής Αυλής φαινόμενα ασυνήθιστα και ακατανόητα.

Όχι λίγοι την αντιμετώπιζαν σαν αντίπαλο, όχι μόνον επειδή ήταν γυναίκα αλλά περισσότερο επειδή ήταν και ξένη, επείσακτη Ελληνίδα.

Η **συκοφαντική εκστρατεία εναντίον της** έφθασε μέχρι στο σημείο να της καταλογίσουν την ήττα του συζύγου της εναντίον του Βυζαντίου και των Σαρακηνών στον κόλπο του Τάραντα, αν και αυτή ήταν εναντίον εκείνης της εκστρατείας καθώς επίσης και κακόβουλες σχέσεις με τον Αρχιεπίσκοπο της **Piacenza Ιωάννη Φιλάγαθο**, κάτι που οι ιστορικοί απέδειξαν, ότι είναι μία καθαρή συκοφοντία.

Αυτοί είναι και οι κύριοι λόγοι που δεν βρέθηκε βιογράφος να γράψει την βιογραφία της.

Στο βυζάντιο δεν ασχολήθηκε κανένας ιστορικός με την βιογραφία της, ίσως λόγω του ότι την δώσανε νύφη εκτός Βυζαντίου και για τον λόγο αυτό δεν παρουσίαζε ενδιαφέρον για την ιστοριογραφία.

ΤΟ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟ ΖΕΥΓΟΣ ΑΠΕΚΤΗΣΕ ΠΕΝΤΕ ΠΑΙΔΙΑ.

Μέσα του 977 μ.Χ. γεννήθηκε η πρώτη κόρη **Adelheid**. Μόνασε στην **Μονή Quedlinburg** όπου και διαδέχθηκε την αδελφή του πατέρα της ως Ηγουμένη.

Τον Ιούλιο του 978 γεννήθηκε η δεύτερη κόρη τους **Σοφία**. Μόνασε και έγινε Ηγουμένη στη **Μονή Gandersheim**.

Πιθανώς τον Σεπτέμβριο 979 μ.Χ. γεννήθηκε η τρίτη κόρη **Mathilde**. Παντρεύθηκε και απέκτησε 10 τέκνα

Τον Ιούλιο του 980μ.Χ. γεννήθηκε ο **Όθων III**. μαζί με ένα κορίτσι το οποίο πέθανε αμέσως μετά την γέννα. Γεννήθηκε καθ'οδόν προς το Nimwegen στο δάσος του χωριού Κέτιλ, το σημερινό Κέσσελ=Kessel, στα γερμανο-ολλανδικά σύνορα.

Ήταν μία στοργική μητέρα και ενδιαφέρθηκε προσωπικά πολύ για την παιδεία των παιδιών της.

Τα παιδιά της τα ανέθρεψε γερμανικά αλλά ταυτόχρονα και ελληνικά.

Όλα τους μιλούσαν, γερμανικά, λατινικά αλλά και ελληνικά.

Οι δύο πρώτες θυγατέρες της ενδύθηκαν το μοναχικό σχήμα.
Η τρίτη παντρεύτηκε και απέκτησε 10 τέκνα, 7 κορίτσια και 3 γιούς.

Η άφιξη της στην Γερμανία σήμαινε ταυτόχρονα την πολιτιστική επαφή δύο διαφορετικών πολιτισμών και δύο διαφορετικών τρόπων σκέψης των χριστιανικών κόσμων της Δύσης με την Ανατολή. Η Θεοφανώ αποτέλεσε την πολιτιστική γέφυρα μεταξύ αυτών των δύο κόσμων.

Με τον γάμο της ήλθαν άνθρωποι των γραμμάτων, αρχιτέκτονες, κληρικοί, καλλιτέχνες και τεχνίτες. Μαζί με αυτούς, η βυζαντινή αρχιτεκτονική, η αρχαία ελληνική παιδεία, η ελληνική Γλώσσα, η ευμάθεια, η βυζαντινή μόδα, μεταξωτά υφάσματα, βυζαντινά έθιμα, και εντελώς νέες ιδέες στην πολιτική σκέψη, βρήκαν την είσοδό τους στην αυτοκρατορία των Φράγκων και προξένησαν έτσι την απαρχή μιας εποχής την οποία ονομάζουν **Οθωνική Αναγέννηση**, της οποίας πυρήνας ήταν η Θεοφανώ.

Οι άνθρωποι αυτοί άνοιξαν εργαστήρια για τις τέχνες τους στην „**Μικρή και στην Μεγάλη Αγορά(Πλατεία) των Ελλήνων**“ στην **Κολωνία** και πωλούσανε τα έργα τους τα οποία κυκλοφορούσαν σε διάφορα εμπορικά κέντρα.

Μερικά γερμανικά κέντρα, όπως το **Magdeburg**, το **Quedlinburg** και το **Gandersheim**, τα οποία ήταν στενά συνδεδεμένα με την Δυναστεία των Οθώνων, δέχθηκαν ιδιαίτερη επίδραση του Ελληνοβυζαντινού πολιτισμού. Στην Μονή του **Gandersheim** π.χ μέχρι τον 17^ο αιώνα μ.Χ. η λειτουργία της Πεντηκοστής γινότανε με ελληνικό ορθόδοξο τρόπο.

Τους ανώτερους υπαλλήλους της αυλής τους παρότρυνε να μάθουν σκάκι, το οποίο ήταν γνωστό στο Βυζάντιο.

Η ίδια φρόντιζε να ντύνεται μοντέρνα σε Ελληνοβυζαντινό Στύλ. Τα βυζαντινά μεταξωτά φορέματά της, τα λαμπρά κοσμήματά της και η ομορφιά της προκαλούσαν θαυμασμό και αίσθηση σε όσους την έβλεπαν.

Να σκεφθεί κανείς ότι, την εποχή εκείνη οι Φράγκοι τρώγανε το κρέας με τα χέρια και τα κόκαλα τα πετούσανε κάτω από το τραπέζι.

Η Θεοφανώ έτρωγε με το πηρούνι, ένα πρωτόγνωρο μεταλλικό αντικείμενο με δύο μυτερά σκέλη, με το οποίο κάρφωνε το κρέας και το έβαζε στο στόμα της, όπως το περιέγραφαν οι Φράγκοι.

Όλα αυτά ήταν φυσιολογικό να προκαλούν φθόνο.

Αν και δεν ήταν λαϊκή Αυτοκράτειρα, άφησε παρά ταύτα στα ήθη και τα έθιμα του λαού ίχνη της, τα οποία είναι μέχρι και σήμερα ζωντανά, π.χ. η Λατρεία του Αγίου Νικολάου στην Γερμανία με την απονομή δώρων την ημέρα της εορτής του στα μικρά παιδιά. και από εκεί σε όλον τον κόσμο.

Ίδρυσε πέντε εκκλησίες προς τιμήν του Αγίου Νικολάου.

Προς ευχαρίστησή της για την γέννηση του γιού της έκτισε το 980 στο Nimwegen της Ολλανδίας ένα παρεκκλήσι με Βυζαντινή Αρχιτεκτονική του Οκταγώνου.

Η κόρη της η Mathilde ίδρυσε στο **Brauweiler**, δυτικά της Κολωνίας, μία Μονή προς τιμήν του Αγίου Νικολάου και ο γιός της ο αυτοκράτορας

Όθων III. ανέθεσε στον Έλληνα Μοναχό από την Καλαβρία, **Γρηγόριο** την ίδρυση μίας Μονής στο **Aachen**, αφιερωμένη στον Άγιο Νικόλαο και Ιωάννη τον Πρόδρομο.

Η δύναμή της κατά την διάρκεια της επιτροπείας του γιού της(983-991) φαίνεται μέσα από τα αρχεία.

Από τα **76** έγγραφα που εκδόθηκαν σ' αυτήν την χρονική περίοδο, τα **42** φέρουν την υπογραφή της.

Αν και το χρονικό διάστημα ενεργούς δράσης της ήταν σχετικά μικρό, τα αποτελέσματα της παρουσίας της στην εξουσία και στις μετέπειτα πολιτικές, πολιτιστικές και θρησκευτικές εξελίξεις στην Δύση, άφησαν ανεξίτηλα όνόματός της στην Ιστορία.

Μέσω της εγγονής της **Richeza**, διείσδυσε σε ευρωπαϊκές δυναστείες, όπως π.χ. της Πολωνίας και της Ουγγαρίας, οι οποίες κυβέρνησαν τις χώρες τους επί 300 χρόνια.

Μέσω της δισεγγονής της **Richeza**, κόρη του εγγονού της Otto, υπήρξε μείξη με την δυναστεία των Welfen και των Staufer.

Ο **Φρειδερίκος Μπαρμπαρόσα (Friedrich Barbarossa)** από μητρικής πλευράς ήτανε απόγονος της Θεοφανούς.

Η πρώην βασίλισσα της Ελλάδος **Φρειδερίκη -για να δικαιώσω τον συγχωριανό μου-** κατάγεται από πατρικής πλευράς από την Δυναστεία των **Welfen** και ως εκ τούτου είναι και αυτή -αν και πάρα πολύ μακρινή- απόγονος της Θεοφανούς.

Από τα κοσμήματά της και τα προσωπικά της αντικείμενα δεν σώθηκε σχεδόν τίποτε.

Υπάρχουν όμως μερικές παραστατικές απεικονίσεις οι οποίες έχουν διασωθεί, όπως:

1. Το ελεφαντοστόύν ανάγλυφο στο Μουσείο Cluny στο Παρίσι
2. Το ελεφαντοστόύν ανάγλυφο στο Castello Sforzesco, Μιλάνο
3. Το Ανάγλυφο επάνω στο Ciborium στην εκκλησία του Αγίου Αμβροσίου στο Μιλάνο
4. Ένα εξώφυλλο βιβλίου του Κώδικα aureus Epternacensis (Echternach bei Trier, σήμερα ανήκει στο Λουξεμβούργο) βρίσκεται στο Germanisches Nationalmuseum στην Νυρεμβέργη
5. Μερικά μολυβδένια Μενταγιόν στο εθνικό Μουσείο του Helsinki

Μνημεία και μνήμη της Θεοφανούς

1. Στην Κολωνία υπάρχει η Σαρκοφάγος της στον αγαπημένο της Ναό του Αγίου Παντελεήμονος με μάρμαρο από την Νάξο. Η θέση όπου βρίσκεται είναι έτσι διακοσμημένη, που θυμίζει Ορθοδοξία, Βυζάντιο.
2. Στο μαρμάρινο τέμπλο της εκκλησίας βισκεται μικρή μαρμάρινη, γλυπτή προτομή της.
3. Ψηλά στον πύργο Δημαρχείου, το μόνο τμήμα του Δημαρχείου που σώθηκε από τους βομβαρδισμούς του β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, βρίσκεται άγαλμά της με το όνομά της
4. Στην Κολωνία υπάρχει ένα Γυμνάσιο, που φέρει το όνομά της
5. Υπάρχουν άν και όχι στο κέντρο της πόλης, μία οδός και μία πλατεία με το όνομά της
6. Υπάρχει ένας σύλλογος δασκάλων με το όνομα Θεοφανώ, οι οποίοι κάνουν δωρεάν φροντιστήρια σε παιδιά που έχουν ανάγκη και είναι οικονομικά αδύναμα.
7. Υπάρχει ένας Σύλλογος Καθολικών Φοιτητριών με το όνομα Θεοφανώ που ασχολούνται με συγγραφές και δημοσιεύσεις επιστημονικών εργασιών.

8. Το LIONS CLUB της Κολωνίας φέρει το όνομα Θεοφανώ
9. Στην πόλη **Eschwege**, υπάρχει άγαλμά της μπροστά στην παλιά εκκλησία στην πανέμορφη κεντρική πλατεία της πόλης.
Στο σπιστοποιητικό γάμου αναφέρεται το μέρος αυτό ως κτήμα που της χορηγήθηκε. Αργότερα η θυγατέρα της Σοφία, ηγουμένη στην Μονή Gandersheim, ίδρυσε εκεί σε ένα λόφο ονόματι Άγιος Κυριάκος μία Μονή.
10. Στο **Βερολίνο** υπάρχει μία εταιρεία με περιορισμένη ευθύνη, με το όνομα Θεοφανώ, μέλη της οποίας, νεαροί και νεαρές προσφέρουν ανιδιοτελώς κοινωνικές υπηρεσίες σε νέους.
11. Στην πόλη **Quedlinburg**, όπου η οικογένεια γόρταζε πάντα το πάσχα, το μόνο που υπάρχει, είναι ένα ξενοδοχείο, με Εστιατόριο και μπάρ με το όνομα Θεοφανώ, στο οποίο μπορείς να απολαύσεις και ένα παγωτό με το όνομα Θεοφανώ.
12. Ο Μουσικός **Antonio Lotti** πρωτοπαρουσίασε στις 13. Σεπτεμβρίου του 1719 στην Δρέσδη στο γάμο του Εκλέκτορα **August III.** και της αρχιδούκισσας **Maria Josepha** από την Αυστρία την όπερα „Teofane“.
13. Στην πρεμιέρα αυτή ήταν παρών και ο **Georg Friedrich Händel**, ο οποίος εντυπωσιάστηκε πολύ από αυτό το έργο και έγραψε και ο ίδιος μία όπερα με τον τίτλο „**Όθων και Θεοφανώ**“
14. Η Μουσικός **Dorothe Hahne** έγραψε το μουσικό έργο: Konzert für Sopran, Flöten und Life-Elektronik (2000)
15. Υπάρχει μεγάλη ιστορική βιβλιογραφία
16. Η Θεοφανώ υπήρξε αφορμή έμπνευσης για πολλούς συγγραφείς να ασχοληθούν μαζί της και να γράψουν ιστορικά μυθιστορήματα.
17. Υπάρχει ένα πολύ καλό Ντοκυμαντέρ της γερμανικής τηλεόρασης στο you tube
18. Στο Düsseldorf μπροστά σε ένα μουσείο υπάρχει σε συντριβάνι μπρούτζινο ανάγλυφο της εγγονής της, Θεοφανώ, η οποία ήταν ηγουμήνη στο Essen.
19. Από το 1989 εορτάζεται κάθε χρόνο στις 15 Ιουνίου η ημέρα του θανάτου της με έλληνες, γερμανούς και αρμένους.

20. Το 1991 το Μουσείο Schnütgen της Κολωνίας έκδοσε επ' ευκαιρία χιλίων ετών από τον θάνατό της, ένα αναμνηστικό έργο με τίτλο **Αυτοκράτειρα Θεοφανώ**, αποτελούμενο από δύο πολυτελείς τόμους, συνολικά 858 σελίδων, στο οποίο δημοσιεύονται συνολικά 54 επιστημονικά άρθρα για την εποχή της Θεοφανούς, την Κολωνία και την Θεοφανώ
21. Το Μουσείο Schnütgen στην Κολωνία
22. Στο Magdeburg στην πλατεία μπροστά στον καθεδρικό ναό.

ΟΘΩΝ ΙΙΙ, ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ, ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ

Η Θεοφανώ φρόντισε πολύ για την παιδεία του γιού της και έκανε τα πάντα για να αποκτήσει γνώσεις και ικανότητες, έτσι ώστε να μπορούσε να αντεπεξέλθει στις απαιτήσεις του θρόνου, γι' αυτό και ανέθεσε την παιδεία του σε τρεις στενούς συνεργάτες της.

Στον έμπιστό σύμβουλό της, αρχικαγγελάριο και αρχιεπίσκοπο του Mainz **Willigis**, στον Επίσκοπο του Hildesheim **Bernward** και για την ελληνική παιδεία στον Αρχιεπίσκοπο της Piacenza **Ιωάννη Φιλάγαθο**, ο οποίος ήταν και ο νουνός του.

Από το 993 μέχρι το 997, στο πλευρό του βρισκόταν η αδελφή του Σοφία, η Ηγουμένη της Μονής Gandersheim και από το 1012 Ηγουμένη και στην Μονή του Essen.

Ο Όθων ΙΙΙ αισθανότανε εξ' ίσου γερμανός και έλληνας.
Ο Όθων ΙΙΙ. ήταν αστραφτερότερος του παπού του και του πατέρα του.
Ήταν ο ομορφότερος γερμανός αυτοκράτορας όλων των εποχών,
Έγινε ο πιο διανοούμενος αυτοκράτορας του Μεσαίωνα
και θαυμάζεται από την ιστορία με τους τίτλους ως:
„Ο Γιός της Θεοφανούς“ και
"Θαύμα του κόσμου" = „**Mirabilia mundi**„

Όταν στέφθηκε και χρίσθηκε Αυτοκράτορας στην Ρώμη, ήταν ντυμένος ελληνικά. Αλλά και σε όλες τις εορταστικές εκδηλώσεις ντυνότανε ελληνικά.

Στις επισκέψεις που έκανε στις διάφορες περιοχές της αυτοκρατορίας, κρατούσε το δόρυ στο χέρι του, για το οποίο λέγανε, ότι ήταν το δόρυ του Μεγάλου Κωνσταντίνου.

Το γραφείο του σφράγισε πιστοποιητικά σύμφωνα με βυζαντινά πρότυπα.

Δειπνούσε στον εξώστη, πιά ψηλά από τους άλλους, όπως ο Αυτοκράτορας στην Κωνσταντινούπολη, προκαλώντας έτσι την δυσθυμία στην ακολουθία του, που αποτελείτο από σάξονες, οι οποίοι ήταν ούτως ή άλλως εξοργισμένοι με την Θεοφανώ, επειδή εκείνη είχε εισαγάγει στην αυλή το **φίλημα των ποδιών**.

Όραμά του ήταν μία μοναδική αυτοκρατορία με αυτόν αυτόν Αυτοκράτορα.

Ο Όθων ο III. διεξήγαγε τρεις στρατιωτικές επιχειρήσεις στην Ιταλία.

1. Το 996 μ.Χ. ο τότε Πάπας **Ιωάννης XV.**, ο οποίος καθαιρέθηκε από τον Cressentius II., πατρίκιο της Ρώμης, ζήτησε την βοήθεια του Όθωνα III.
Ο Όθων, 16χρονος τότε, ξεκίνησε για την Ρώμη και ενώ ακόμη βρισκόταν καθ'οδόν, ο πάπας απεβίωσε. Όταν έφθασε στην Ρώμη τοποθέτησε στην θέση τον πρώτο γερμανό Πάπα, δισέγγονο του παπού του με το όνομα **Gregor V.**

Αυτός πάλι έστεψε και έχρισε τον Όθωνα την ημέρα της Αναλήψεως στις 21. Μαΐου 996 μ.Χ. Αυτοκράτορα.

Αρχές Ιουνίου του ιδίου έτους ξεκίνησε το ταξίδι της επιστροφής στην Γερμανία. Τον Σεπτέμβριο ο **Cressentius II.**, εκδίωξε τον νέο Πάπα και τοποθέτησε στην θέση του **τον Ιωάννη Φιλάγαθο, ως Ιωάννη XVI.**

2. Τον Δεκέμβριο του 997 ξεκίνησε την **δεύτερη εκστρατεία** του στην Ιταλία, και έφθασε στην Ρώμη τον Φεβρουάριο του 998. Ο Φιλάγαθος τράπηκε σε φυγή και κρύφθηκε σε έναν οχυρομένο πύργο.
Οι Στρατιώτες του Όθωνα όμως τον βρήκαν, τον συνέλαβαν και αργότερα τον τύφλωσαν και ακρωτηρίασαν τα αυτιά και την γλώσσα του. Τον Cressentius II. τον αποκεφάλισαν και τον κρέμασαν μαζί με άλλους.

Για τις πράξεις αυτές εξασκήθηκε και από πλευράς της εκκλησίας σκληρή κριτική. Για τον λόγο αυτό πήγε αρχές του 999 κατόπιν προτροπής του ερημίτη Μοναχού **Romuald** στο Monte Gargano, στο Benevento, ως μετανουόμενος προσκυνητής για εξιλέωση των παραπτωμάτων που διεπράχθησαν εναντίον του Cressentius II. και του Φιλάγαθου, ο οποίος ήταν και νουνός του.

Καθ' οδόν πληροφορήθηκε, ότι πέθανε και ο συγγενής του Πάπας και τοποθέτησε νέο Πάπα, τον **Gerbert von Aurillac**, αρχιεπίσκοπο του **Reims**, με το όνομα **Silvester II.**

3. Το 1000 μ.Χ. πήγε για **Τρίτη φορά** στην Ιταλία, Επισκέφθηκε την Βενετία όπου βάπτισε την κόρη του Δόγη.

Από τότε η Βενετία εξαπλωνότανε προς ανατολάς και κυριαρχούσε για 500 χρόνια.

Μετά από διαπραγματεύσεις με το Βυζάντιο **αρραβωνάστηκε την Ζωή, θυγατέρα του Κωνσταντίνου Η΄, αδελφού του Βασίλειου Βουλγαροκτόνου, μία πριγκήπισσα της Μακεδονικής Δυναστείας.**

Όταν εκείνη έφθασε και αποβιβάστηκε από το καράβι στο Μπάρι της Ιταλίας, ο Όθων ήταν ήδη νεκρός

Στις 23 ή 24 Ιανουαρίου του 1002 μ.Χ. και σε ηλικία 22 ετών, πέθανε μετά από εμφάνιση υψηλού πυρετού, πιθανώς από Ελονοσία. Και σ' αυτήν την περίπτωση υπάρχουν υποψίες δηλητηριασμού του. Η Σωρός του μεταφέρθηκε στην εκκλησία του Αγίου Παντελεήμονος στην Κολωνία και μετά στον καθεδρικό ναό στο Aachen, όπου και ενταφιάστηκε την Κυριακή των Βαΐων. Στην Ιστορία έμεινε ως

ο γιός της Θεοφανούς και "Θαύμα του κόσμου" = „Mirabilia mundi,,